

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, καλή σου ώρα όπου κι αν είσαι.

έρω εφέτος θα είσαι πολυτάξιδος και πολυάσχολος. Να είσαι καλά και να γυρίσεις γερός και δυνατός, γιατί, καλά τα ταξίδια, Γιώργο μου, πολύτιμα!

Και ξεσκόνισμα ψυχής και εμπλουτισμός εντυπώσεων και γνώσεων και πλάτεμα αντιλήψεων αλλά, και κουραστικά!. Και στο χωριό μου λένε, για μας τους νέους των ογδόντα κι ενενήντα, λένε... Ο γέρος κι αν παινεύεται, ο ανήφορος το δείχνει.

Τώρα βέβαια εμείς το αποδείξαμε. Περάσαμε πολλούς ανήφορους κι ακόμα ανοδικά πηγαίνουμε, μη δίνεις σημασία τι λένε στο χωριό μου, χωριάτες δεν ξέρουνε.

Τα ταξίδια είναι οι ωραίες αναμνήσεις. Εκείνο το ταξίδι μου που ανάφερα στην έκδοση της περασμένης εβδομάδας, που ανάφερα μόνο το ξεκίνημα, ήταν μια εμπειρία αξέχαστη. Τα πρωτειδομένα λιμάνια, πρώτη επαφή με Νέα Ζηλανδία κι ύστερα εκείνος ο απέραντος κι ατέλειωτος Ειρηνικός ωκεανός!

Ξέρεις να περνάς μέρες και μέρες και να μη βλέπεις παρά ουρανό και θάλασσα. Τίποτα όσο βλέπει το μάτι σου που λένε, ούτε υπόνοια ξηράς, ούτε άλλο πλωτό μέσον. Μια κοινωνία το καράβι αποκομμένη από τον κόσμο. Κι ύστερα η διώρυγα του Παναμά, άλλο αλλοπρόσαλλο γεγονός. Να βλέπεις εκείνο το τεράστιο υπερωκεάνειο σ' ένα είδος δεξαμενής να σπκώνεται με το νερό, χιλιάδες τόνους νερού, να σπκώνεται και να περνάει στην άλλη τεράστια δεξαμενή κι από κει σε ρηχή θάλασσα και υποσάκια. Κι άντε να καταλάβεις και να πιστέψεις ότι ο ένας ωκεανός είναι πιο ψηλά από τον άλλον.

Αυτά, το ξέρεις υπάρχουν στην Ευρώπη, στα πλωτά ποτάμια αλλά να βλέπεις αυτό το κάστρο να σπκώνεται με το νερό είναι κάπι απίστευτο. Κι από τον Παναμά πάσαμε Λισσαβώνα, Βαρκελώνη, Αγγλία. Εμεινα εκεί λίγες μέρες, είδα και τη Σκωτία μ' ένα μικρό ταξίδι, Εδιμβούργο εντυπωσιακό. Ευρώπη κειμωνιάτικη ακόμα.

Μια άλλη θύμηση ξεχωριστή που την ένιωσα βαθειά μέσα μου, το φτάσιμο στην Πατρίδα. Έφτασα με τρένο από την Ευρώπη. Άφησα στο πλοίο και τις αποσκευές μου που θα τερμάτιζε το ταξίδι στον Πειραιά και πέρασα από την Ευρώπη κι έφτασα στην Ελλάδα Μάρτη, με τις παπαρούνες στολισμένους τους λόφους που με συγκίνησαν πολύ.

Πόσες αναμνήσεις, πόσες εμπειρίες από εκείνο το ταξίδι, το μεγάλο ταξίδι της ζωής μου. Γύρισα τον άλλο χρόνο αεροπορικώς, κάτι αεροπλάνα μιας Γαλλικής εταιρίας που πήγαιναν στη Νέα Καλλιδονία τα ΤΑΑ αν τα θυμάται κανείς.

Ετρίζε το αεροπλάνο, αγωνία να φτάσουμε. Πως έκαναν τόσο μακρινά ταξίδια! Τότε άρχισαν τα ταξίδια με αεροπλάνο. Δύο μήνες ταξίδι για να φτάσω γύρισα σε 24 ώρες. Είχα πει στη γιαγιά, να μη περιμένεις όταν θα δεις τα πρώτα χελιδόνια. Αλίμονο, τα χελιδόνια δεν θα ξαναρθούν...

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΟΥΝ

Χρόνια περίμενες το γυρισμό μας
Την τελευταία χαρά που απλής ζωής σου.
Συχώρα μας τώρα που φεύγεις
Δεν την μπορέσαμε τούτη τη χαρά
να στη δώσουμε.

Συχώρα μας,

Που δεν σταθήκαμε γύρω σου
Όταν αφέθηκες στο μεγάλο ύπνο,
σαν πλατάνια τη δροσιά να ρίξουμε
στα κουρασμένα μάτια
και να σε κατευδώσουμε
με την παρηγοριά πως
'ναι, θα θα έρθουμε γρήγορα
Τα κόπια του παππού θα τα τιμήσουμε»

Συχώρα μας ακόμα

Τα ψέματα που σου είπαμε'

Πως ναι, θα το κλαδέψουμε το αμπέλι
Τις λεμονίτσες τις μικρές θα τις μπολιάσουμε

και το τραπέζι θα στρωθεί

κάτω από τη λεύκα σαν παλιά»

Συχώρα μας, πάντα τα παραμύθια

Για να κρατάνε την ελπίδα

Να σε ζεταίνει.

Ήταν η ίδια η αγάπη μας

Που δεν μπορούσε να σου στερήσει
Την παρηγοριά.

Πώς να στην πούμε την αλήθεια

Πώς να μας πιστέψεις

Πως είναι τόσο τραγική η ζωή

Τόσο πλατύς ο κόσμος.

Πως πάθαμε και μάθαμε τόσα πολλά

Που δεν μπορούν τα ονειρά μας

Να κοιμηθούν κάτω απ' τη λεύκα μας.

Πώς να στα πούμε όλ' αυτά.

Πώς να στο εξηγήσουμε

Πως ζούμε μια άλλη ζωή

Μ' άλλες αξίες κι απαιπήσεις.

Πως άσχετα από τα λεφτά

Είναι η γνώση και η γνωριμία που αμοιβή μας.

Χιλιάριβη, μυριόχαρη

Σοδειά από τη ζωή.

Εσύ επόπιζες το γιασεμί

Για να το βρούμε

Με την αγάπη που την αφήσαμε.

Και μέτραγες τα χρόνια με τα χελιδόνια,,,

Δεν φτάνει πια γιαγιά το γιασεμί,

συχώρα μας, δεν φτάνει.

Κι ούτε τα χελιδόνια θα γυρίσουν πια....

Γρηγόρης

ΑΙΓΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι στη Βύ-

ρωνα και προσπαθώ να τελειώσω τα κείμενά μου για την εφημερίδα επειδή αύριο ταξιδεύουμε στη Ρόδο και -πού αλλού;- στη Σύμη. Να σου πω καλέ μου φίλε, πως πολύ με ικανοποιεί και νιώθω υπερήφανος για το γεγονός ότι τα αυτραλογεννημένα παιδιά και εγγόνια μου με τους εξ αγχιοτείας ξένους συγγενείς τους θέλουν να επισκεφθούν τα νησιά των προγόνων τους. Μαζί μας η ολλανδή συμπεθέρα μου και ο αυστραλός σύζυγος της εγγονής μου, που θα τους πάρω στο Γυαλό της Σύμης για να φάνε συμιακό γαριδάκι.

Χαίρουμαι που το ταξίδι μου ξύπνησε όμορφες αναμνήσεις σου, οι οποίες είναι διαφορετικές από τις δικές μου, επειδή εγώ δεν ταξίδεψα στον Ειρηνικό, αν και είδα την μεταφορά σκαφών με τα Locks στα ποτάμια της Αγγλίας.

Για μένα η πιο συγκινητική εμπειρία μου σε ταξίδι πάντα όταν για πρώτη φορά επισκέφτηκα την Ελλάδα σε πλικία 19 χρόνων και δεν χόρταινα αυτά που έβλεπα. Τα πάντα ελληνικά, ο κόσμος μιλούσε τη γλώσσα μου, οι πινακίδες στα ελληνικά, οι δρόμοι με ελληνικά ονόματα και στο λιμάνι γνώρισα συγγενείς που συναντούσα για πρώτη φορά.

Ετυχε την ίδια μέρα να βρίσκεται στον Πειραιά ο αμερικανικός στόλος το 1955 και ο ταξιτζής ενημέρων τους άλλους συναδέλφους του να σπεύσουν στο λιμάνι.

Εμεινα λίγες μέρες στο Πασαλιμάνι και σε έναν περίπατο μας έφαγα το πιο νόστιμο σουβλάκι της ζωής μου από έναν πλανώδιο σουβλατζί στη Φρεατίδα.

Μοναδικό πρόβλημά μου πάντα τα ξαδέρφια μου Πειραιώτες γαύροι που με πείραζαν επειδή υποστήριζα τα «χανουμάκια» της ΑΕΚ. Η οποία -παρεμπιπόντως- είναι τώρα πρώτη στη βαθμολογία και δύο αντέξει.

Πάντως, οι συγχωριανοί σου έχουν απόλυτο δίκιο όταν λένε πως «ο γέρος κι αν παινεύεται, ο ανήφορος το δείχνει», γιατί φέτος το ένιωσα και μερικές φορές τα βρόκα σκούρα, προπαθώντας ν' ακολουθήσω τους νέους.

Το κράτος και τα μοναστήρια εισπράτουν τεράστια ποσά από τα εκατομμύρια τουρίστες που επισκέπτονται τους αρχαιολογικούς και θρησκευτικούς χώρους, αλλά εκτός από τα βασικά, τη συντήρηση, προστασία, κλπ., δεν διευκολύνουν την πρόσβαση γι' αυτούς τους πολλούς με κινητικά προβλήματα. Στα Μετέωρα που τουαλέτα σ' ένα μοναστήρι πάντα μια τρύπα στο έδαφος που δεν εντυπώσιασε τους ξένους τουρίστες...

Εκείνο που εντυπωσίασε, όμως, τους δικούς μου συνταξιδιώτες, εκτός από το απίστευτο κάλλος των εκθεμάτων στα μουσεία και τον θαυμασμό για τους αρχαίους μας προγόνους, είναι οι... ντομάτες και τα φρούτα, που δεν χορτάινουν να τρώνε. Οι άνθρωποι, μέχρι τώρα δεν γνώριζαν πώς